

رو و خوبت نگه داری هر سولگ کنم رو
دو شترهای چو شد از جام غمت ساقی زندان
من باه سحر بی تو غم مشرق تو سر و دم
نار زبیده دل صورت انبار زودم
بدیده که ز راه تو خوار و خوس چوینم
در نیم آید اگر در کل و سمن بدینم
من آستان تو بر در و جای بگریم
من و پیرای تو همواره این بودیم
من و درای تو بسوستان بود کادیم
چو مرغ باغ ز من عاشق بریا چوینم
مگر بطرف تو من بشو نظاره کن و در کل
مرا ز باغ چو آید ز گل چه بگشاید
چو بر سیم چو کسی این همه تظافر چیست
سکه قباچه اشفته حال مسکینم
خدا هم کردی دو قدم از پیرافتم
دیگر نظاره نمودم بر سر را بشو
هر چند بصد تو ایام افتاد برایش
نرمه گوئی از دیده رود اشک و مادم
شاید بهتر شوم که آن شمع نهایی
جای کبر این که نه در دو سیل بر شکست
چند خا و گل زود ز بنیاد بر افتم
کل شهریم که دست از اشک لال گویم
از بار اول تن من آمد جو کوه و درنه
مرد از حجاب خیمه که در من آید و دیده
چاکم چو در اول افتد سوزن چو سوزد
که تا راه می برم به نوز شود سلسل
تا جرم این پیشه شد که از تو فر
می پدیدم که جای با دو و عشق چوینم
من بخندم چه در اتم هم خورم که چوینم
ز بی

ز بی بوی بوی و وصل تو آید تا به تمام
غم فراق ندانم چگونه پیش تو گفتم
به بخشش منصف را بشم که آن سر کورا
اگر ز کوی تو خاری غلغل بر پای کانت
بجرم عشق تو که ز کشتی تو کوشید
من آن نیم که شمارم از سگت که لسان
همین بست که در ایامی که ز شیل سگام
هر شب بر با سنا تو جان در میانم
گفتی زخمی بین و بجان منم بکش
پایه بر ایندیله فنا استوار کن
شبهما ز شوق و رو تو با چشم شکلا
هر دم که یابم از تو بدم سازش نهادم
پسند که تو صیدم به هر بند و من
جای ز شبنم صومعه نکشود سر عشق
آن برگ درو بخندت سپید مغانم
بسجده و کوشم ابروی تو لنگریم
اگر کوی تو باشد مرا بحال کدر
تلا چو دست بحال شکر تکیان نظری
لاست خنجر چو سوز آید ز نو کوی کارا
باستخوانی اگر چند یادما تا کنی
نه هر چه بر لب زبانه کرده چوینم
سکون تو در پیش جایی فغان گمانی کنست
خوشه شادمانی که از نادانان دور سوزیم
هر شاه سمن حسن روز که ای لبیبیم
هر خاک روی آن در و رخ کلمت از من
بسیا کوی تو زود و غم فراق چوینم
کوچه تو تو به بیمم رود و کلام ز باغیم
بدیده خاک بروم هر که دید آید شفا من
بسوزن ز من به بیرون کنم بدیده شفا من
کمن نمفتن این را ز پیش از این نمودم
انگار رخ نیازم بر آن آستانم
فرمان برم بدیده و دست بجانم
ز آن پیش که جفا تو سر ز باغیم
بشیم و نظری آستانم
و آنکه بر روز آید تو فخر و نشانم
مهر و وار چشم بر تیره ز کمانم
غنا ز را بگذازم و سخته تو بریم
بشاک یادت که از خله و حشر اولدیم
بجال ما بنگر که ز شوکت تو بریم
اگر ز ساغر لعل تو جرم غم تو بریم
هر از شکر که بار بار از آن سگیان دریم
نه هر چه سعاد دهان در هوای تو بریم
مرا سعاد است آن از کوی تو بدینم
که در تاحسن ز غار دست بدیده چوینم

Copyrighted by University